

การวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้ ผู้วิจัยได้กล่าวถึงการวิจัยที่เกี่ยวข้อง 5 หัวเรื่องด้วยกัน คือการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะบุคลิกภาพทั่วไป การยอมรับตนเองและผู้อื่น ความวิตกกังวล การเก็บตัว-แสดงออก และ ความต้องการ โดยในแต่ละเรื่องจะมีการวิจัยทั้งในและนอกประเทศ ดังต่อไปนี้

1. การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะบุคลิกภาพทั่วไป

1.1 การวิจัยในต่างประเทศ

ในปี ค.ศ. 1960 Nemovicher¹ ได้ทำการศึกษาบุคลิกภาพของ เด็กที่ปรับตัวได้ดีกับ เด็กที่ปรับตัวไม่ได้ เขาได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนชั้นเดียวกัน เรียนอยู่ในห้องเดียวกัน นับถือศาสนาเดียวกัน และมีฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมทางครอบครัวในระดับชั้นเดียวกัน โดยใช้ Parents Questionnaire, Rating Scale ของครู Rorschach Test, T. A. T. และ Drawing test ผลของการวิจัยปรากฏว่าเด็กที่ปรับตัวได้ดี มีลักษณะชอบซึ่งกันและกัน สนใจง่าย และมีความกลัวมากกว่าเด็กที่ชอบแยกตัวอยู่คนเดียว

ในปี ค.ศ. 1962 Guinourd² ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์

¹ Joseph A. Nemovicher, "A Comparative Study of Adapted Boys and Non-Adapted Boys in Respect to Scientific Personality Characteristics" (Doctor's thesis, University of New York, 1960).

² Donald E Guinourd, and Joseph F. Rychlak, "Personality Correlates of Sociometric Popularity in Elementary School Children," The Personnel and Guidance Journal, XL(January, 1962). 438-442.

ระหว่างบุคลิกภาพกับคะแนนความนิยมจากสังคมใน การวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ เลือกกลุ่มตัวอย่างจากเด็กใน Grade 6 - 7 และ 8 เป็นชาย 86 คน หญิง 80 คน ใช้สังคมมิติแยกเด็กที่เป็นที่นิยมของเพื่อน กับเด็กที่ไม่เป็นที่นิยมของเพื่อน แล้วใช้ High School Personality Questionnaire เพื่อทดสอบบุคลิกภาพของ เด็กที่เป็นที่นิยมของเพื่อนและบุคลิกภาพของ เด็กที่ไม่เป็นที่นิยมของเพื่อน ผลการวิจัยปรากฏว่า เด็กที่ไม่เป็นที่นิยมของเพื่อนไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่ร่าเริง และไม่กระตือรือร้น ส่วน ความแตกต่างระหว่างเพศนั้น ก็พบว่า เด็กผู้ชายมีลักษณะที่เยือกเย็น สุขุม ก้าวร้าว มีลักษณะเป็นตัวของตัวเอง ชอบผจญภัย ส่วนเด็กผู้หญิงมีลักษณะ ที่ใจดี ชอบเข้าสังคม อ่อนไหวง่าย มีความรู้สึกไม่ปลอดภัยและตื่นเต้น ง่าย

ในปี ค.ศ. 1966 Winborn และ Jansen³ ได้ทำการศึกษาดัง บุคลิกภาพของผู้นำนักศึกษาในมหาวิทยาลัย โดยใช้ผู้นำนักศึกษาจากมหาวิทยา ลัยอื่นเคียนา จำนวน 559 คน แบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม คือผู้นำทางสังคม และการเมือง ผู้นำทางองค์การศาสนา ผู้นำกลุ่มกิจกรรม และผู้นำทาง ทัศนภาพ เป็นกลุ่มตัวอย่าง แล้วให้ตัวอย่างทั้งหมดทำ The 16 Personal- ity Factor Questionnaire ผลการวิจัยปรากฏว่า พวกผู้นำทางสัง- กษและการเมือง จะมีลักษณะเด่นกว่ากลุ่มอื่น ๆ ในด้านความเป็นอิสระ ความ ใจเร็ว ใจกว้าง มีเหตุผลวิพากษ์วิจารณ์ และความตองการที่จะค้นคว้าใน โลกแห่งความรู้และความคิด

ในปี ค.ศ. 1968 Egbert และ Bigelow⁴ ได้ทำการวิจัยเพื่อ

³ Bob B. Winborn and David G. Jansen, "Personality Charac- teristics of Campus Social-Political Action Leaders," Journal of Counseling Psychology, XIV(1967), 509-513.

⁴ Robert L. Egbert, and Gordon S. Bigelow, "Personality Factors and Independent Study," The Journal of Educational Research, LXII (September, 1968), 37-44.

หาข้อยืนยันว่าความแตกต่างทางบุคลิกภาพเท่าที่วัดด้วย CPI นั้นจะคงมีอยู่หรือไม่ใน (1) นักเรียนที่ได้รับความสำเร็จจากการ เรียนอย่างอิสระ (Independent Study) และนักเรียนที่ได้รับผลสำเร็จจากการ เรียนตามแบบแผนเดิม (Traditional Study) (2) นักเรียนที่ได้รับความสำเร็จจากการ เรียนอย่างอิสระและนักเรียนที่ไม่ได้รับผลสำเร็จจากการ เรียนอย่างอิสระ (3) นักเรียนที่พึงพอใจในการ เรียนแบบอิสระกับนักเรียนที่ไม่พึงพอใจกับการ เรียนแบบอิสระ และ (4) ความสัมพันธ์เกี่ยวของระหว่างความสำเร็จและความพึงพอใจภายในกลุ่มของนักเรียนที่เรียนกันอย่างอิสระ ทั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนที่ Brigham Young University ในปี 1965 จำนวน 99 คน ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างผลสำเร็จของทั้งสองกลุ่ม แต่ในกลุ่มที่เรียนอย่างอิสระพบว่ามี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในเรื่อง (1) เด็กที่ได้รับความสำเร็จมีคะแนนสูงกว่าเด็กที่ไม่ได้รับความสำเร็จในเรื่องของประสิทธิภาพทางสมอง และความรับผิดชอบ (2) พวกที่พึงพอใจกับการ เรียนแบบนี้มี ความรับผิดชอบมากกว่าพวกที่ไม่พอใจกับระบบการเรียนแบบนี้ (3) พวกที่ทั้งได้รับความสำเร็จและพึงพอใจกับการ เรียนระบบนี้มีคะแนนในด้านการ เข้าสังคมและสังคมประ กาศต่ำกว่าพวกที่ได้รับความสำเร็จแต่ไม่พึงพอใจกับระบบการเรียนแบบนี้ (4) พวกที่ทั้งได้รับความสำเร็จและพึงพอใจกับการ เรียนระบบนี้มีคะแนนสูงกว่าพวกที่ไม่ได้รับความสำเร็จและไม่พึงพอใจกับระบบการเรียนแบบนี้ ในด้านความรับผิดชอบและการ สร้างความประทับใจให้แก่ผู้อื่น (5) พวกที่สำเร็จแต่ไม่พึงพอใจในระบบนี้มีคะแนนสูงกว่าพวกที่ไม่ได้รับความสำเร็จแต่พึงพอใจในระบบการเรียนนี้ใน ด้านสังคมประ กาศ และ (6) พวกที่ได้รับความสำเร็จแต่ไม่พอใจกับการ เรียนอย่างอิสระมีคะแนนสูงกว่าพวกไม่สำเร็จและไม่พึงพอใจในระบบนี้ ในด้านสังคมประ กาศ (Socialization) ความรู้สึกว่าคุณเองมีความเป็นอยู่อันดี (Sense of Well Being) การเข้าสังคม (Sociability) และความมีอำนาจเหนือผู้อื่น (Dominance) กว่าการยอมรับตนเอง (Self-Acceptance)

1.2 การวิจัยภายในประเทศ

ในปีพ.ศ. 2506 นางสาวสายหยุด อุตัยศรี⁵ ได้ทำการวิจัยเรื่อง บุคลิกภาพของครูใหญ่ ในทัศนะครูน้อยสตรี ในโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดพระนครและธนบุรี โดยใช้แบบทดสอบที่สร้างขึ้นเอง ผลปรากฏดังนี้ คือ บุคลิกภาพที่สำคัญ และที่เด่นของครูใหญ่ในสายตาของครูน้อยสตรีจะต้องมีลักษณะ ความเป็นผู้นำ เป็นอันดั้มแรก รองลงมาคือมนุษยธรรม ลักษณะนิสัย สมรรถภาพ ลักษณะภายนอก และอันดั้มสุดท้าย คือค่านิยมครอบครัว

ในปี พ.ศ. 2507 นายทองอยู่ กัลยา⁶ ได้ทำการวิจัยเรื่องบุคลิกภาพของครูใหญ่ในทัศนะครูน้อยชาย ในโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดพระนครและธนบุรี โดยใช้แบบทดสอบที่สร้างขึ้นเอง จำนวนประชากรทั้งสิ้น 214 คน เป็นครูที่สอนอยู่ในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ที่เร่ร่อนไปทั่วทั้งหมด 18 โรงเรียน ผลการวิจัย สรุปได้ว่า บุคลิกภาพอันเป็นลักษณะที่เด่นของครูใหญ่ในทัศนะครูน้อยชาย ก็จะต้องมีลักษณะความเป็นผู้นำ เหนือกว่าอย่างอื่น รองลงมาคือลักษณะนิสัย ลักษณะภายนอก มนุษยธรรม สมรรถภาพ และครอบครัว

⁵ สายหยุด อุตัยศรี, "บุคลิกภาพของครูใหญ่ในทัศนะครูน้อยสตรี ในโรงเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดพระนครและธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต, ศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2506).

⁶ ทองอยู่ กัลยา, "บุคลิกภาพของครูใหญ่ในทัศนะครูน้อยชายในโรงเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดพระนครและธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต, ศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2507).

ในปี พ.ศ. 2511 นายสมคิด ไชยจันทร์⁷ ได้ศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพทางค่านิยมของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง กับนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้ High School Personality Questionnaire กับกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถในการเรียนสูง 26 คน ชาย 17 คน หญิง 9 คน และที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ 26 คน ชาย 16 คน หญิง 10 คน ปรากฏว่า (1) นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง มีความมั่นคงทางอารมณ์ดีกว่า มีความสามารถในการรับผิดชอบมากกว่า และมีความสามารถในการบังคับตนเองมากกว่านักเรียนที่มีความสามารถต่ำ (2) นักเรียนชายที่มีความสามารถในการเรียนสูง มีความมั่นคงทางอารมณ์ดีกว่า มีความสามารถในการรับผิดชอบมากกว่า และมีความสามารถในการบังคับตนเองมากกว่า แต่มีการแสดงออกทางอารมณ์น้อยกว่านักเรียนชายที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ (3) นักเรียนหญิงที่มีความสามารถในการเรียนสูง กับนักเรียนหญิงที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ ไม่มีบุคลิกภาพค่านิยมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (4) นักเรียนชายที่มีความสามารถในการเรียนสูง มีความสามารถในการบังคับตนเองมากกว่านักเรียนหญิงที่มีความสามารถในการเรียนสูง และ (5) นักเรียนชายที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ มีสภาพทางจิตใจอ่อนกว่านักเรียนหญิงที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ และนักเรียนหญิงในกลุ่มนี้แสดงลักษณะความเป็นตัวของตัวเองได้ดีกว่านักเรียนชาย

⁷ สมคิด ไชยจันทร์, "การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพทางค่านิยมของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูงกับนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511) .

ในปี พ.ศ. 2512 นางสาวฉวี กาพย์⁸ ได้ศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพและความสามารถในการปรับตัวในโรงเรียน ของนักเรียนที่มาจากรอบครัวชั้นกลางและชั้นต่ำ โดยศึกษากับนักเรียนชายและหญิง อายุ 12-16 ปี ในโรงเรียนสหศึกษา 2 แห่ง จำนวน 200 คน ชาย 100 คน และ หญิง 100 คน ใช้แบบทดสอบ Sociometric test, The High School Personality Questionnaire Form A (H S P Q) และ The Mooney Problem Check List ผลปรากฏว่า (1) นักเรียนวัยรุ่นทั้งชายและหญิง จากครอบครัวชั้นกลางและชั้นต่ำ มีความสามารถในการปรับตัวต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ คือนักเรียนจากครอบครัวชั้นกลางได้รับเลือกจากเพื่อนในห้องเรียนมากกว่านักเรียนจากครอบครัวชั้นต่ำ สำหรับความแตกต่างด้านบุคลิกภาพนั้นก็มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญตามระดับชั้นของครอบครัว คือวัยรุ่นชายจากครอบครัวชั้นกลางมีบุคลิกภาพที่เป็นตัวของตัวเอง รุกราน และก้าวร้าว มากกว่าวัยรุ่นชายจากครอบครัวชั้นต่ำ ส่วนวัยรุ่นหญิงจากครอบครัวชั้นกลางมีบุคลิกภาพที่สนุกสนานร่าเริงในระดับสูงกว่าวัยรุ่นหญิงที่มาจากครอบครัวชั้นต่ำซึ่งมีบุคลิกภาพที่เงิบขรึม เศร้า ไม่ค่อยพูด และมีการระมัดระวังตัวอยู่ตลอดเวลา (2) สำหรับการเปรียบเทียบระหว่างเพศ ไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องความสามารถในการปรับตัว แต่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในเรื่องของบุคลิกภาพ คือหญิงมีความสามารถในการสังคมน เป็นคนใจอ่อน และมีอารมณ์อ่อนไหวมากกว่าชาย แต่ชายมีความมั่นคงทางอารมณ์ เป็นตัวของตัวเอง รุกราน และก้าวร้าว มากกว่าหญิง

⁸ ฉวี กาพย์, "การศึกษเปรียบเทียบบุคลิกภาพและความสามารถในการปรับตัวในโรงเรียนของนักเรียนที่มาจากรอบครัวชั้นกลางและชั้นต่ำ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512) .

ในปี พ.ศ. 2512 เช่นกัน นางสาวพูนผล สุวรรณพัฒน์⁹ ศึกษาศาสตร์
เปรียบเทียบบุคลิกลักษณะของ เด็กนักเรียนในเมืองหลวง และ เด็กนักเรียนใน
ตัวเมืองต่างจังหวัด โดยศึกษาตัวอย่างจากชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา
2511 ของโรงเรียนรัฐบาลจังหวัดพระนคร และ จังหวัดศรีสะเกษ 4 โรง
เรียน เป็นจำนวนทั้งสิ้น 195 คน เป็นนักเรียนในเมืองหลวง 100 คน
ชาย 50 คน หญิง 50 คน นักเรียนในตัวเมืองต่างจังหวัด 95 คน ชาย 47
คน หญิง 48 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่แบบทดสอบบุคลิกภาพ High School
Personality Questionnaire Form A แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหา The
Mooney Problem Check Lists, High School Form และแบบสอบถาม
รายละเอียดส่วนตัวนักเรียน ผลปรากฏว่า (1) นักเรียนในเมืองหลวงมี
ความสามารถในการสังคมดีกว่า มีความสามารถทางการเรียนดีกว่า มีความ
มั่นคงทางอารมณ์ดีกว่า มีการประพฤติตนตามระเบียบแบบแผนน้อยกว่า มีสภาพ
ร่าเริงมากกว่า มีความสามารถในการรับนิคชอบน้อยกว่า มีความสามารถใน
การเข้ากลุ่มมากกว่า และมีความสามารถในการบังคับตนเองน้อยกว่า (2)
นักเรียนชายในเมืองหลวงและในตัวเมืองต่างจังหวัด มีบุคลิกลักษณะ แตกต่าง
กันอย่างมีนัยสำคัญในลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วใน (1) ยกเว้นลักษณะสภาพ
ร่าเริงหรือหดหู่ ความสามารถในการรับนิคชอบและความสามารถในการ เข้า
กลุ่ม ในบุคลิกลักษณะทั้ง 3 ลักษณะนี้ ทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญ (3) นักเรียนหญิงในเมืองหลวงและในตัวเมืองต่างจังหวัด มีบุคลิก
ลักษณะต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในลักษณะความมั่นใจตนเอง และความสามารถ
ในการควบคุมจิตใจ โดยที่นักเรียนหญิงในเมืองหลวงมีความมั่นใจในตนเอง

⁹ พูนผล สุวรรณพัฒน์, "การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกลักษณะของ เด็ก
นักเรียนในเมืองหลวงและ เด็กนักเรียนในตัวเมืองต่างจังหวัด" (วิทยานิพนธ์
ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512).

น้อยกว่า และยิ่งแตกต่างกันในลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วในข้อ(1) ยกเว้น ลักษณะความมั่นคงทางอารมณ์ สภาพทางอารมณ์ และการประพฤติตนตามระเบียบแบบแผน และ (4) ปัญหาที่นักเรียนในเมืองหลวงเห็นว่าสำคัญที่สุด ก็คือการปรับตัวกับงานโรงเรียน และปัญหาที่สำคัญน้อยที่สุด ก็คือกิจกรรมทางสังคม และสัมพันธนาการ ส่วนนักเรียนในตัวเมืองต่างจังหวัด เห็นว่าเป็นปัญหาสำคัญที่สุด ก็คือการปรับตัวกับงานโรงเรียน และปัญหาที่สำคัญน้อยที่สุด ก็คือบ้านและครอบครัว

ในปี พ.ศ. 2513 นางสาวดวงเดือน ไชยคำ¹⁰ ศึกษามุคลิกลักษณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ที่มีเพื่อนมากที่สุด และที่ไม่มีเพื่อน จากกลุ่มตัวอย่าง อายุ 13 - 21 ปี ที่กำลังเรียน อยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียน 4 แห่ง ในจังหวัดพระนคร เป็นโรงเรียนรัฐบาล 2 แห่ง และโรงเรียนราษฎร์ 2 แห่ง จำนวน 160 คน ชาย 109 คน หญิง 51 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ก็คือแบบทดสอบสังคมมิติ และแบบทดสอบที่ดัดแปลงมาจาก The Omnibus Personality Inventory ผลปรากฏว่า (1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีเพื่อนมากที่สุด และไม่มีเพื่อน มีบุคลิกลักษณะที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (2) นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาที่มีเพื่อนมากที่สุด และนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาที่มีเพื่อนมากที่สุด มีบุคลิกลักษณะที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ก็คือนักเรียนชายที่มีเพื่อนมากที่สุด แสดงลักษณะรวมความซับซ้อน เป็นตัวของตัวเอง มีแนวโน้มที่จะไม่เชื่อใน

¹⁰ ดวงเดือน ไชยคำ, "บุคลิกลักษณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีเพื่อนมากที่สุดและที่ไม่มีเพื่อน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

ศาสนา ชอบแสดงออกซึ่งความรู้สึกนึกคิด มากกว่านักเรียนหญิงที่มีเพื่อนมากที่สุด และยังแสดงลักษณะ ความเป็นชาย สูงอีกด้วย (3) นักเรียนหญิงมัธยมศึกษาที่ไม่มีเพื่อน และนักเรียนชายที่มัธยมศึกษาที่ไม่มีเพื่อน มีบุคลิกลักษณะบางด้าน ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ คือนักเรียนหญิงที่ไม่มีเพื่อน แสดงลักษณะบรรณาภิในตัวเอง มีระดับ ความกังวลใจต่ำ และชอบช่วยเหลือผู้อื่นมากกว่า นักเรียนชายที่ไม่มีเพื่อนแต่ นักเรียนชายที่ไม่มีเพื่อน แสดงออกซึ่งความรู้สึกนึกคิดมากกว่า นักเรียนหญิงที่ไม่มีเพื่อน (4) นักเรียนหญิงที่มีเพื่อนมากที่สุด และนักเรียนหญิงที่ไม่มีเพื่อน มีบุคลิกลักษณะบางด้าน ที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ คือนักเรียนหญิงที่ไม่มีเพื่อน แสดงลักษณะที่เป็นตัวของตัวเอง และมีแนวโน้มที่จะไม่เชื่อศานามากกว่า นักเรียนหญิงที่มีเพื่อนมากที่สุด (5) นักเรียนชายที่มีเพื่อนมากที่สุด และนักเรียนชายที่ไม่มีเพื่อน มีบุคลิกลักษณะบางด้าน ที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ คือ นักเรียนชายที่มีเพื่อนมากที่สุด แสดงลักษณะที่มีแนวโน้มทางทฤษฎี และชอบช่วยเหลือผู้อื่นมากกว่านักเรียนชายที่ไม่มีเพื่อน

2. การวิจัยเกี่ยวกับการยอมรับตนเองและการยอมรับผู้อื่น

2.1 การวิจัยในต่างประเทศ

ค.ศ. 1962 Fey¹¹ ศึกษาเรื่องการยอมรับตนเองและการยอมรับผู้อื่น ใ้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนแพทย์ปีที่ 3 จำนวน 58 คน โดยให้นักเรียนแต่ละคนเขียนชื่อของ เพื่อนร่วมห้องที่ตนชอบมากที่สุดมา 5 คน และหารายเฉลี่ยของการยอมรับตนเองของนักเรียนจากมาตราส่วน เพื่อวัด

¹¹ Earl E. Boughman and George Schlager Welch, Personality: A Behavioral Science (Englewood Cliffs, New Jersey:Prentice-Hall Inc.,1962) p. 367.

การประมาณค่าการยอมรับตนเองที่ Fey สร้างขึ้น ผลการวิจัยปรากฏว่าบุคคลที่โคะแนนการยอมรับตนเองสูง และได้คะแนนการยอมรับจากผู้อื่นสูง เป็นคนที่มีการยอมรับตนเองสูง ยอมรับเขา และเขาก็รู้สึกว่าเขาเป็นที่ยอมรับของผู้อื่นด้วย ส่วนบุคคลที่โคะแนนการยอมรับตนเองสูงแต่คะแนนการยอมรับจากผู้อื่นต่ำ มักจะรู้สึกว่าผู้อื่นยอมรับตน ซึ่งที่จริงแล้ว เขาประมาณค่าตนเองสูงกว่าที่เป็นจริง นอกจากนี้ ยังพบว่า การประมาณค่าของนักเรียนเกี่ยวกับความสามารถในการยอมรับของเขาไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการรับรู้ที่แท้จริงของเขา

ค.ศ. 1962 Alexander¹² ศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง การยอมรับตนเอง กับผลการเรียน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนเกรด 10 จำนวน 250 คน เป็นชาย 146 คน หญิง 104 คน เครื่องมือที่ใช้คือมาตราส่วนเพื่อวัดการประเมินค่าความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและการยอมรับตนเอง ซึ่งคิดแปลงมาจากเครื่องมือการวิจัยต่างๆ ผลจากการวิจัยแสดงว่า มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและการยอมรับตนเองกับผลการเรียน เมื่อมีการควบคุมระดับสติปัญญา Alexander สรุปว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง เป็นสาเหตุสำคัญต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

ค.ศ. 1963 Taylor และ Combs¹³ ศึกษาเรื่องการยอมรับตนเองและการปรับตัว จากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นเด็กนักเรียนเกรด 6 จำนวน 205 คน ซึ่งมีสภาพทางเศรษฐกิจ สังคม ระดับการศึกษา และอายุเท่ากัน

12

Eugene D. Alexander, "The Relationship Between Self-Concept, Self-Acceptance and School Marks," (Doctor's thesis, University of Michigan, 1962).

13

Don E. Dulany Jr., and Others, Contributions to Modern Psychology, (New York: Oxford University Press, 1963), pp.229-303.

ให้ทำแบบทดสอบ The California Test of Personality เพื่อแบ่ง
 นักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่มีการปรับตัวดี กับกลุ่มที่มีการปรับตัวไม่ดี
 แล้วให้นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มเลือกตอบข้อความ เช่นบางครั้ง ขาพเจ้าไม่เชื่อ
 พึ่งบิดามารดา บางครั้งขาพเจ้าพด ฯลฯ รวมทั้งสิ้น 20 ข้อความ ผล
 การวิจัยแสดงว่ากลุ่มนักเรียนที่มีการปรับตัวดี สามารถยอมรับว่าข้อความดังกล่าว
 เป็นจริงสำหรับตนไ้มากกว่ากลุ่มที่ปรับตัวไม่ดีย่อมมีนัยสำคัญ

ก.ศ. 1965 Jones¹⁴ ศึกษาการยอมรับตนเองของนักเรียนฝึก
 หักครู จำนวน 90 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม การรายงานและ
 ประเมินค่าตนเองตามที่ต้องการจะเป็น โดยมีข้อความทั้งหมด 10 ข้อความ
 ที่กล่าวถึงความรู้สึกที่มีต่อตนเองในฐานะบุคคลธรรมดา และในฐานะที่เป็นคร
 ในขณะเดียวกันใหม่หรือเพื่อนที่คิดว่าดีที่สุดมา 3 คน และเพื่อนที่คิดว่าไม่
 ดีเลยมา 3 คน เพื่อนเหล่านี้จะต้องเป็นนักเรียนฝึกหักครูทั้งสิ้น ผลการ
 วิจัยปรากฏว่า นักเรียนฝึกหักครูที่ยอมรับตนเองจะรับรู้ว่าคุณมีความคล้าย
 คลึงกับเพื่อนที่ตนเลือกมากกว่านักเรียนที่ไม่ยอมรับตนเอง นอกจากนี้ยังพบ
 ว่าการยอมรับ หรือไม่ยอมรับตนเองของนักเรียนฝึกหักครู ไม่มีความสัมพันธ์
 อย่างมีนัยสำคัญกับการรับรู้ว่าคุณจะไม่ชอบจะคิดอย่างไรกับตน

14

Donald Reece Jones, "Relationships among Phenomenal
 Self-Concept, Phenomenal Ideal Self-Concept, and Perception
 of Others," Dissertation Abstract, XXV (March, 1965),
 5116 - 5117.

ค.ศ. 1967 Hamed¹⁵ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองกับโครงสร้างของบุคลิกภาพทั้งหมด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ เป็นเด็กวัยรุ่นจำนวน 170 คน เครื่องมือในการวิจัยเป็นข้อทดสอบความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง (Self-Concept) ซึ่งมีการใช้คำปรึกษา การปรับตักระดับสติปัญญา บุคลิกภาพ การรับรู้ การเข้าสังคม ซึ่งมีตัวแปร รวมทั้งสิ้น 30 ตัวแปร ผลการวิจัยปรากฏว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองที่มีลักษณะไปในทางบวก และ การปรับตัว มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนลักษณะต่าง ๆ ทางสติปัญญา การรับรู้ การเข้าสังคม ก็มีความสัมพันธ์กับความสนใจ ซึ่งมีความสำคัญในการแนะแนวอาชีพ

ค.ศ. 1967 Frank และ Hiester¹⁶ ศึกษาความเชื่อถือได้ของความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในปัจจุบัน และตนเองในอนาคต โดยให้นักศึกษาวิชาจิตวิทยาจากมหาวิทยาลัยไมอามี ซึ่งเป็นชาย 40 คน และหญิง 40 คน ตอบแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในปัจจุบันและในอนาคต จำนวน 100 ข้อ ผลการวิจัยปรากฏว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในอนาคต มีค่าความเชื่อถือได้ต่ำกว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในปัจจุบัน และนักศึกษายกเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในอนาคตได้ง่ายกว่านักศึกษหญิง

15

Zahran A.S. Hamed, "The Self-Concept in the Psychological Guidance of Adolescent," The British Journal of Educational Psychology, XXXVII (June, 1967), 225 - 239.

16

G.H. Frank and D.S. Hiester, "Reliability of Self and Ideal Self-Concept," Journal of Counseling Psychology, IV(1967), 356-357.

2.2 การวิจัยภายในประเทศ

พ.ศ. 2511 สงศรี ศรีมุกดา¹⁷ ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของเด็กวัยรุ่น ในกลุ่มตัวอย่าง 165 คน อายุระหว่าง 16 - 20 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนชาย โรงเรียนหญิง และโรงเรียนสหศึกษา เป็นนักเรียนชาย 80 คน หญิง 85 คน อยู่ในแผนกวิทยาศาสตร์ 87 คน และแผนกศิลปศาสตร์ 78 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ The Piers-Harris Children's Self - Concept Scale และแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยอาศัยหลักเกณฑ์ของ Jersild และ Strang ผลการวิจัยปรากฏว่า แผนกวิชาที่ศึกษาและประเภทของโรงเรียนไม่มีอิทธิพลต่อการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง แต่นักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในด้านร่างกาย ความสามารถทางกีฬาและการเล่น ทักษะคติทางสังคม และความเป็นจริงของตนเอง และไม่ชอบเกี่ยวกับบุคลิกภาพ ลักษณะนิสัย ความรู้สึกและอารมณ์ นอกจากนี้ผลปรากฏว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของกลุ่มต่าง ๆ ยกเว้นกลุ่มนักเรียนหญิงจากโรงเรียนหญิง ซึ่งความสัมพันธ์นั้นเป็นไปทางดำนลบ ทั้งนี้หมายความว่า นักเรียนหญิงที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงจะคิดเกี่ยวกับตนเองไปทางดำนลบไม่ก็

¹⁷ สงศรี ศรีมุกดา, " การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองกับความสำเร็จทางการศึกษาของเด็กวัยรุ่น " (วิทยานิพนธ์การศึกษาศรีมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511).

พ.ศ. 2512 วันเพ็ญ อายุการ¹⁸ ศึกษาลักษณะและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพเก็บตัวหรือแสดงตัว กับการยอมรับตนเองและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนรัฐบาล ในจังหวัดธนบุรี กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนวัยรุ่นอายุ 13-20 ปี ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 3 และ 5 โรงเรียนมัธยมสหศึกษาของรัฐบาล ในจังหวัดธนบุรีจำนวน 307 คน เป็นชาย 184 คน หญิง 123 คน เครื่องมือที่ใช้ประกอบควมแบบสอบถามจำนวน 190 ข้อ เป็นข้อความที่ถามเกี่ยวกับรายละเอียด ของนักเรียน ลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพเก็บตัวหรือแสดงตัว และการยอมรับตนเองของนักเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนวัยรุ่นชายและนักเรียนวัยรุ่นหญิง ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในค่านการยอมรับตนเอง แต่เด็กวัยรุ่นที่แสดงตัวมีการยอมรับตนเองสูงกว่าเด็กวัยรุ่นที่เก็บตัว

พ.ศ. 2512 บังอร เสคนนท์¹⁹ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง "ตน" อย่างที่คิดว่าตนเป็น และ "ตน" อย่างที่คิดอยากจะเป็น ของเด็กวัยรุ่น อายุ 13-16 ปี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระโขนง จำนวน 155 คน โดยการให้เด็กวัยรุ่นตอบแบบสำรวจตนเอง เพื่อประเมินค่า "ตน" อย่างที่คิดว่าตนเป็น "ตน" อย่างที่คิดอยากจะเป็น รวมทั้งสิ้น 98 ข้อ พรอมทั้งให้เด็ก

¹⁸ วันเพ็ญ อายุการ, "การศึกษาลักษณะและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพเก็บตัว หรือ แสดงตัว กับการยอมรับตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทอักษรศาสตรบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2512).

¹⁹ บังอร เสคนนท์, "การศึกษาลักษณะความสัมพันธ์ระหว่าง "ตน" อย่างที่คิดว่าตนเป็น กับ "ตน" อย่างที่คิดอยากจะเป็น" (วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาการศึกษาอักษรศาสตรบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2512).

คอมรายละ เว็ช เกี่ยวกั้บตนเอง เครื่องมือการวิจัยนี้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดย
ศึกษาหลักเกณฑ์จาก Jersild, Siedman, Stricker, Ruja และแบบ
ทดสอบปัญหาเกี่ยวกับบุคลิกภาพของ Mooney ผลการวิจัยปรากฏว่า การยอมรับ
รับตนเองของ เด็กวัยรุ่น มีความสัมพันธ์กับการ เียงคองและปกครองอย่างมีนัย
สำคัญ และสถานภาพทางสังคมของ เด็กวัยรุ่นมีความสัมพันธ์กับการได้รับค่า-
แห่งหน้าที่ที่ เกษ อย่างมีนัยสำคัญ

พ.ศ. 2512 พรรณทิภา รุจิทร²⁰ ศึกษาเปรียบเทียบความนึกเห็น
เกี่ยวกับตนเอง ของนิสิตที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูง และนิสิตที่มีสัมฤทธิ์ผล
ทางการ เรียนต่ำ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะ
ครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2512 จำนวน 120 คน เป็นนิสิตที่มีสัม-
ฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูง 60 คน ชาย 5 คน หญิง 55 คน และ เป็นนิสิต
ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนต่ำ 60 คน ชาย 18 คน หญิง 42 คน ทั้งนี้ เป็น
นิสิตที่เรียนวิชาประ เภทวิทยาศาสตร์ 56 คน ชาย 18 คน หญิง 38 คนและ
เป็นนิสิตที่เรียนวิชาประ เภทอักษรศาสตร์ 64 คน ชาย 5 คน หญิง 59 คน
เครื่องมือที่ใช้วัดความนึกเห็นเกี่ยวกับตนเอง คือ The Adjective Check
List เกณฑ์ที่ใช้วัดความสัมพันธ์ทางการ เรียน คือ คะแนนสอบไล่ปลายปี
ของคณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2510 ผลการวิจัยปรากฏว่า ไม่มี
ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในค่าความนึกเห็นเกี่ยวกับตนเอง ระ-
หว่างนิสิตที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูงและนิสิตที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนต่ำแต่
มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในลักษณะที่ เกี่ยวกับค่าเกณฑ์ที่ทดสอบทั้งหมด
ระหว่างกลุ่มที่เรียนวิชาประ เภทอักษรศาสตร์ และกลุ่มที่เรียนวิชาประ เภทวิทยา

²⁰ พรรณทิภา รุจิทร, "การศึกษา เปรียบ เที่ยบความนึกเห็น เกี่ยวกับตน
เองของนิสิตที่มีความสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูง และนิสิตที่มีความสัมฤทธิ์ผล
ทางการ เรียนต่ำ" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2512).

ศาสตร์ ทั้งสองกลุ่มมีแนวโน้มที่จะเห็นคุณค่าของชีวิต ไร้วัด รัศมีกระวังใน การแก้ปัญหา และปรากฏว่ากลุ่มที่เรียนวิชาประเภทวิทยาศาสตร์ มีแนวโน้มที่จะมีลักษณะกังวลมากกว่ากลุ่มที่เรียนวิชาประเภทอักษรศาสตร์ นอกจากนี้ ยังพบว่า ความวิตกกังวลเกี่ยวกับตนเอง 22 ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างนี้ ไม่สามารถเป็นเครื่องมือหรือ ทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนและการ เลือกเรียน วิชาประเภทวิทยาศาสตร์หรืออักษรศาสตร์ได้

พ.ศ. 2513 จูไรรัตน์ เปรมิษฐ์²¹ ศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวลเกี่ยวกับตนเองของ เด็กวัยรุ่นในสถานสงเคราะห์ โดยใ้รู้ตัวอย่างประชากรที่เป็น เด็กวัยรุ่นในสถานสงเคราะห์เด็กชายบ้านมหาเมฆและสถานสงเคราะห์ เด็กหญิงบ้านราชวิถี จำนวน 236 คน เป็นชาย 91 คน หญิง 145 คน ทั้งนี้เป็น เด็กชายวัยรุ่นตอนต้น 45 คน เด็กชายวัยรุ่นตอนปลาย 46 คน เด็กหญิงวัยรุ่นตอนต้น 103 คน และเด็กหญิงวัยรุ่นตอนปลาย 42 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามความวิตกกังวลเกี่ยวกับตนเอง The Piers-Harros Children's Self-Concept Scale วิธีวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ t-test ผลการวิจัยปรากฏว่า เด็กวัยรุ่นหญิงตอนต้น มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับตนเองในด้านความสุขและความพอใจ อยู่ในระดับสูงกว่า เด็กหญิงวัยรุ่นตอนปลาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กวัยรุ่นหญิงตอนปลาย มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับตนเองในลักษณะที่เกี่ยวกับพฤติกรรมอยู่ในระดับสูงกว่า เด็กวัยรุ่นชายตอนปลายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กวัยรุ่นหญิงมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับตนเองในลักษณะที่เกี่ยวกับความสุขและความพอใจอยู่ในระดับสูงกว่า เด็กวัยรุ่นชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กวัยรุ่นตอนต้นมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับตน เป็นเกณฑ์ นิยมมากกว่า เด็กวัยรุ่นตอนปลาย นอกจากนี้ ยังปรากฏว่า เด็กวัยรุ่นชาย

²¹ จูไรรัตน์ เปรมิษฐ์, "การศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวลเกี่ยวกับตนเองของ เด็กวัยรุ่นในสถานสงเคราะห์" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

ตอนต้นกับ เด็กวัยรุ่นตอนปลาย มีความคิดเห็น เกี่ยวกับตนเองในลักษณะต่าง ๆ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และ เด็กวัยรุ่นชายตอนต้นกับ เด็กวัยรุ่นหญิงตอนปลายมีความคิดเห็น เกี่ยวกับตนเองในลักษณะต่าง ๆ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

พ.ศ. 2513 นิสิศปริญญาโทวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร²²
ศึกษาลักษณะของบุคคลในสภาพสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ อันมีผลต่อการยอมรับตนเองและการยอมรับผู้อื่น โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร จำนวน 61 คน และกลุ่มนักโทษ จำนวน 56 คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถาม Acceptance of Self and Others ของ Berger ผลการวิจัยปรากฏว่า นิสิตมีการยอมรับตนเองและผู้อื่นสูงกว่านักโทษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักโทษชายกับนักโทษหญิงมีการยอมรับตนเองและผู้อื่นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. การวิจัยเกี่ยวกับความวิตกกังวล

3.1 การวิจัยในต่างประเทศ

ค.ศ. 1940 Pitner และ Levy²³ วิจัยความกังวลของ เด็กวัยรุ่นใน New York โดยใช้ตัวอย่างประชากร 540 คน ตอบคำถาม 53 ข้อ ได้พบว่าทั้ง เด็กชายและหญิงกังวลมากที่สุด เกี่ยวกับ เรื่องครอบครัว สถานการณ์ และสภาพทางโรงเรียน รองลงมา เป็นความกังวลเกี่ยวกับความบกพร่องทางร่างกาย ปัญหาเศรษฐกิจ และ ปัญหาสุขภาพ

22

รายงานการวิจัยการยอมรับตนเองและผู้อื่น (นิสิศนิกร : วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2513), หน้า 7-16.

23 R. Pitner and J. Levy, "Worries of School Children," Journal of Genetic Psychology, LVI(1940), 67-76.

ก.ศ. 1950 Frazier และ Lisonbee²⁴ วิจัยความกังวลเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาของเด็กวัยรุ่น โดยใช้ตัวอย่างประชากรจากนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 580 คน เป็นชาย 271 คน หญิง 309 คนพบว่าวัยรุ่นทั้งชายและหญิงมีความกังวลที่สุดในเรื่องผิว รองลงมาสำหรับผู้ชาย คือไม่มีเกรา และสำหรับผู้หญิง คือ หน้าเป็นมัน มีแผลเป็นหรือปาน

ก.ศ. 1951 Mandler และ Sarason²⁵ ศึกษาพัฒนาของ ความกังวลใจกับการเรียนรู้ ตัวอย่างประชากร เป็นเด็กศึกษาวิชาจิตวิทยา เมืองคนของมหาวิทยาลัยเยล จำนวน 154 คน การทดสอบครั้งแรกใช้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบ Kohs Block Design หมายเลข 13 จำนวน 6 ข้อ พบว่ากลุ่มที่มีศึกษาที่มีความกังวลใจสูง (HA) (วัดจากแบบสอบถามความกังวลใจเกี่ยวกับทัศนคติในการสอบ) ทำคะแนนเฉลี่ยในแต่ละข้อสูงกว่า และมีความแตกต่างในกลุ่มมากกว่ากลุ่มที่มีความกังวลใจต่ำ (LA) ในการทำ Digit Symbol Test แต่ละข้อ กลุ่ม HA มีแนวโน้มของการทำ ดีกว่า และมีความแตกต่างภายในกลุ่มน้อยกว่ากลุ่ม LA ต่อมาทำการทดสอบครั้งที่ 2 พบว่า ในการทำ Kohs Block Design หมายเลข 16 จำนวน 6 ข้อ กลุ่ม LA ทำได้ดีกว่า HA และความแปรปรวนของกลุ่ม HA มีน้อยกว่ากลุ่ม LA ตามหลักของการเรียนรู้ คือว่า ความกังวลใจเป็นแรงผลักดันในกลุ่ม HA มีแนวโน้มที่จะมีการเรียนรู้ดีกว่ากลุ่ม LA และการให้คำสั่ง ที่ต่างกัน เช่น ขมเขยบางกน หรือตีเตียนบางกน ทำให้กลุ่ม LA มีความสามารถ

²⁴E.F. Frazier and I.H. Lisonbee, "Adolescent concern with Physique," School Review, XXXVIII(1950), 401.

²⁵G.Mandler and S.B. Sarason, "A Study of Anxiety and Learning," Journal of Abnormal and Social Psychology, XXXVII (1952), 166-173.

ในการเรียนรู้ขึ้น และทำให้กลุ่ม HA มีคะแนนการเรียนรู้น้อยลงไป
 ค.ศ. 1955 Goodstein และคณะ²⁶ ศึกษาอิทธิพลของความวิตกกังวลที่มีต่อการเรียนรู้และการระลึก กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัย Duke University และ University of North Carolina ทำแบบสอบถาม Manifest Anxiety Scale (MAS) คะแนนที่ได้คะแนน 19 ขึ้นไป เป็นกลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูง (HA) 24 คน และคนที่ได้คะแนน 7 ลงมา เป็นกลุ่มที่มีความวิตกกังวลต่ำ (LA) 24 คน เป็นนักศึกษาชายและหญิงอย่างละเท่ากัน การทดลองเป็นงานที่ต้องปฏิบัติทีละคน คือให้ดูรูปทรงเรขาคณิต 9 รูป เริ่มจากรูปยากที่สุดถึงรูปที่ง่ายที่สุด แล้วให้วาดรูปนั้นจากความจำ ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างในการเรียนรู้และการระลึกระหว่างนักศึกษายชายและนักศึกษานหญิง การเรียนรู้และการระลึกของกลุ่ม HA จะดีกว่ากลุ่ม LA ในการจำรูปที่ยาก แต่ในการจำรูปที่ง่ายนั้น การเรียนรู้และการระลึกของกลุ่ม HA จะเหนือกว่ากลุ่ม LA

ค.ศ. 1956 Sarason²⁷ ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความกังวลใจกับการล้มเหลวในการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 60 คน เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยอินเดียนาทั้งหมด 530 คน ซึ่งจัดเป็นกลุ่มที่มีความกังวลใจสูง (HA) 45 คน ได้คะแนนที่ได้คะแนน Taylor Anxiety Scale (TAS) ระหว่าง 27-14 และกลุ่มที่มีความกังวลใจต่ำ (LA) 45 คน ได้คะแนนที่ได้คะแนน TAS ระหว่าง 2-8 กลุ่มตัวอย่างได้รับคำสั่งเหมือนกัน ให้จำคำไร้ความหมาย (Nonsense syllables) ของ

26

L.D. Goodstein and Others, "The Effect of Serial Position and Design Difficulty on Recall of the Bender-Gestalt Test Design," Journal of Consulting Psychology, XIX(1955), 230-234.

27

I.G. Sarason, "The Effect of Anxiety and Two Kinds of Failure on Serial Learning," Journal of Psychology, XXV(1957), 383-391.

แบบทดสอบ A 15 ครั้ง หลังจากทำแบบทดสอบ A เสร็จแล้ว 3 นาที ทก
 คนต้องทำแบบทดสอบ Digit Cancellation Task อีกครั้งหนึ่ง แล้วสุ่ม
 HA และ LA ออกเป็น 3 กลุ่มย่อย คือ ก. กลุ่มลมเหลวในการทำแบบทดสอบ
 A ข. กลุ่มลมเหลวในการทำแบบทดสอบ Digit Cancellation Task
 และ ค. กลุ่มควบคุม ก่อนทำแบบทดสอบ B กลุ่ม ก. และ ข. ได้รับความ
 ตีเทียบจากผลทดลองว่า เมื่อเปรียบเทียบมาตรฐานกันแล้ว กลุ่ม ก. และ ข.
 ทำคะแนนทดสอบ A ได้คะแนนต่ำสุด และเป็นผลงานที่เลวที่สุดที่เคยได้ จาก
 นักศึกษามหาวิทยาลัย เพราะนักศึกษาที่มีความสามารถปานกลางก็จะทำได้
 ดีกว่านี้มาก ส่วนกลุ่ม ค. ผลทดลองสนับสนุนเรื่องกิจกรรมทั่วไปของมหาวิทยาลัย
 โดยใช้เวลาเท่ากับ 2 กลุ่มแรก แล้วตัวอย่างทุกคนต้องทำแบบทดสอบ B
 30 ครั้ง ซึ่งเมื่อทำแล้ว ผลทดลองกล่าวรวมกลุ่ม ก. และ ข. ว่า เขาทำ
 แบบทดสอบ B ได้ดีขึ้น เป็นที่น่าพอใจ ผลการทดลองปรากฏว่า ในกลุ่ม
 ก. ข. และ ค. กลุ่ม HA ทำได้ดีกว่ากลุ่ม LA ในกลุ่ม ก. และ ข.
 กลุ่ม HA มีความสามารถทัดเทียมกัน ในกลุ่ม ข. กลุ่ม LA มีความ
 สามารถแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับกลุ่ม ก. แต่ไม่มีความแตกต่างอย่างมี
 นัยสำคัญกับกลุ่ม ข.

ก.ศ. 1959-1961 Sigel²⁸ ศึกษาเรื่องแบบของการคิด โดย
 ศึกษาระยะยาวกับนักเรียนชั้นประถมปีที่ 2-3 พบว่า (1) นักเรียนหญิงที่มี
 ความกังวลสูง ใช้การคิดแบบวิเคราะห์ (Analytical Style) น้อยที่
 สุด ต่อมาอีก 1 ปี พวกนี้ใช้การคิดแบบวิเคราะห์เพิ่มมากกว่าที่ นักเรียน
 หญิงที่มีความกังวลต่ำไว้เพิ่ม (2) นักเรียนชายที่มีความวิตกกังวลสูง คิด
 แบบวิเคราะห์ มากกว่านักเรียนชายที่มีความวิตกกังวลต่ำ ต่อมาอีก 1 ปี
 พวกที่มีความวิตกกังวลต่ำ กลับคิดแบบวิเคราะห์เพิ่มขึ้นมากกว่าที่นักเรียนชาย

ที่มีความวิตกกังวลสูงไว้เพิ่ม (3) นักเรียนที่มีความวิตกกังวลสูงมีความคง
 เส้นคงกว่าในการใช้ความคิดแบบแยกประเภท (Catagorical Style)
 มากกว่านักเรียนที่มีความวิตกกังวลต่ำ (4) นักเรียนชายและนักเรียนหญิง
 ที่มีความวิตกกังวลสูงใช้ความคิดแบบโยงความสัมพันธ์ (Relational
 Style) มากกว่าพวกที่มีความวิตกกังวลต่ำ แต่พิสัยความแตกต่าง ของ
 การคิดแบบนี้ระหว่างนักเรียนชายที่มีความวิตกกังวลสูงกับต่ำมีมากกว่า พิสัย
 ความแตกต่างระหว่างนักเรียนหญิงที่วิตกกังวลสูงกับต่ำ และ (5) นัก
 เรียนชายที่มีความวิตกกังวลต่ำคิดแบบโยงความสัมพันธ์น้อยที่สุด แต่นักเรียน
 ชายและหญิงที่มีความวิตกกังวลสูงใช้การคิดแบบนี้พอ ๆ กัน

ก.ศ. 1960 Hicks²⁹ ศึกษาเกี่ยวกับความกังวลใจ และการ
 เรียนรู้ เพื่อศึกษาผลการจำคำไรความหมายของผู้ที่มีความกังวลใจต่างกัน
 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักศึกษาชาย กำลังเรียนวิชาจิตวิทยาเบื้องต้น แห่ง
 Duke University จำนวน 24 คน ซึ่งผ่านการทำแบบทดสอบ Manifest
 Anxiety Scale (MAS) โดคะแนนสูงกว่า 21 จัดเป็นกลุ่มที่มีความกังวล-
 ใจสูง(HA) และโคะแนนต่ำกว่า 9 จัดเป็นกลุ่มที่มีความกังวลใจต่ำ
 (LA) กลุ่มตัวอย่างต้องฝึกการจำคำไรความหมายจากแบบฝึกหัดที่แจกให้ 6
 ครั้ง จากนั้นจึงทดสอบ โดยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบจำคำไรความ
 หมายซ้ำกันหลายครั้ง จนกระทั่งกลุ่มตัวอย่างสามารถทำได้ถูกต้องตาม
 เกณฑ์ทั้งไว้ 2 ครั้ง หรือทำแบบทดสอบนั้นอย่างมาก 25 ครั้ง ผลปรา-
 กกว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่ม HA และ LA

29

L.E. Hicks, "Effects of Anxiety and Stress on Serial Rote Learning" (Unpublished honors thesis, Duke University, 1960).

ค.ศ. 1961 Charles Van Buskirk³⁰ ทำการวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลของความวิตกกังวลที่มีต่อการทำงานประเภทที่ต้องใช้เหตุผลซับซ้อนในการแก้ปัญหา (Complex reasoning problem) โดยตั้งสมมุติฐานไว้ 2 ข้อคือ ก) เมื่องานเพิ่มระดับความซับซ้อนขึ้น ผลงานของกลุ่มที่มีระดับความวิตกกังวลสูงจะลดลงกว่าผลงานของกลุ่มที่มีระดับความวิตกกังวลต่ำ ข) เมื่องานเพิ่มระดับความซับซ้อนขึ้น ผลงานของกลุ่มที่ได้คะแนนทดสอบ Fear-of failure สูงจะลดลงมากกว่าผลงานของกลุ่มที่มีความวิตกกังวลต่ำ ผลการวิจัยไม่สนับสนุนสมมุติฐานที่ว่าเมื่องานเพิ่มระดับความซับซ้อนขึ้นกลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูงจะมีความยุ่งยากในการทำงาน (Inter-task interference) ขาดความเป็นระเบียบ (Disorganization) และมีการป้องกันตนเอง (Ego defensiveness) สูงมากขึ้น หากการเพิ่มระดับความซับซ้อนของงานจะทำให้เพียงเพิ่มจำนวนองค์ประกอบของปัญหาในงานนั้น ๆ และผลการวิจัยยังแสดงให้เห็นว่ากลุ่มความวิตกกังวลสูง มีความพยายามมากขึ้นที่จะทำงานให้ได้ดี เมื่องานเพิ่มระดับความซับซ้อนขึ้น ปรากฏการณ์การทดลองกระทำกันภายใต้ภาวะซึ่งไม่มีการกระทบกระเทือนต่อตัวผู้ถูกทดสอบที่รุนแรงเกินไปนัก

ค.ศ. 1965 Leo J. Laughlin³¹ และคณะได้ศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศ กับความวิตกกังวล โดยใช้ระดับสติปัญญา และความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนเป็นเกณฑ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรดที่ 4 - 8 ของโรงเรียนในเมืองแห่งหนึ่ง ซึ่งมีระดับเศรษฐกิจและสังคมปานกลาง เป็นนักเรียนชาย 2651 คน นักเรียนหญิง 2369 คน แบบสอบถามที่ใช้เป็น

³⁰ Charles Van Buskirk, "Performance on Complex Reasoning Tasks as in Function of Anxiety," Journal of Abnormal and Social Psychology (1961 - 1962), pp. 201 - 209.

³¹ Leo J. Laughlin and Others, "An Investigation of Sex Differences by Intelligence, Subject-Matter Area, Grade and Achievement Level on Three Anxiety Scale," Journal of Genetic Psychology, CVI (1965), pp. 207 - 215.

แบบสอบถามวัดระดับความกังวลใจ 3 ชุด คือ Children's Manifest Anxiety Scale (CMAS), Test Anxiety Scale for Children (TASC) และ General Anxiety Scale for Children (GASC) ผลการศึกษาพบว่ามีความแตกต่างระหว่างเพศกับความกังวลใจอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 มีความแตกต่างระหว่างเพศมากที่สุดใแบบสอบถาม GASC และ มีความต่างระหว่างเพศน้อยที่สุดในแบบสอบถาม TASC นักเรียนหญิงมีความกังวลใจสูงกว่าชาย และความแตกต่างระหว่างเพศเกิดขึ้นอย่างมีนัยสำคัญมากที่สุดในกลุ่มนักเรียนที่มี I.Q. ระหว่าง 95-104 และ 105-114 กลุ่มนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลปานกลางและกลุ่มนักเรียนเกรดที่ 5 ความแตกต่างระหว่างเพศเกิดขึ้นน้อยที่สุดในกลุ่มนักเรียนที่มี I.Q. สูงกว่า 125 กลุ่มนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลสูงและกลุ่มนักเรียนเกรดที่ 8

3.2 การวิจัยภายในประเทศ

ในปี พ.ศ. 2506 อมร แซ่เอี้ยว³² ได้ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของความกังวลที่มีต่อผลงานของนักเรียน มีความมุ่งหมายที่จะเปรียบเทียบความเร็วเฉลี่ยในการชี้ค่าตัวปัญญาระไทยที่กำหนดให้ โดยเปรียบเทียบระหว่างเด็กที่มีความกังวลสูงกับเด็กที่มีความกังวลต่ำ ด้วยการใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับความกังวล แบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ส่วน คือส่วนที่ 1 คัดแปลงมาจาก TASC ส่วนที่ 2 คัดแปลงมาจาก GASC แต่ละส่วนมี 20 ข้อ และมีแบบทดสอบจับเท็จอยู่ด้วย 10 ข้อ ประชากรที่ใช้เป็นนักเรียนชาย หญิง อายุ 12-14 ปี จำนวน 650 คน จากโรงเรียนราษฎรที่เปิดสอนชั้นประถม ปีที่ 7 ตามอำเภอต่างๆ ในพระนครและธนบุรีรวม 12 อำเภอ ผลการวิจัย

³² อมร แซ่เอี้ยว "อิทธิพลของความกังวลที่มีต่อผลงานของนักเรียน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาตรี, คุรุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2506).

ปรากฏว่าที่ระดับความเชื่อมั่น 5% อิทธิพลของความกังวลไม่ทำให้การทำงาน
ง่าย ๆ ของกลุ่มที่มีความกังวลสูงกับกลุ่มที่มีความกังวลต่ำต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ในปี พ.ศ. 2508 จิรายุ โชติช่วง³³ ได้สำรวจความกังวล
ของ เด็กวัยรุ่นในเขตจังหวัดพระนคร เพื่อศึกษาความกังวลและค่าสัมประ-
สิทธิ์ระหว่างความกังวลกับการสอบของเด็กวัยรุ่นในจังหวัดพระนคร กลุ่ม
ตัวอย่างคือ นักเรียนชายหญิงที่กำลังศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมวิสา
มัญญศึกษา 2 แห่ง ในจังหวัดพระนคร ปีการศึกษา 2507 จำนวน 195 คน
ชาย 113 คน หญิง 82 คน ใช้แบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับความกังวลที่ดัดแปลง
มาจากข้อสอบวัดระดับความกังวลของ Seymour B. Sarason และแบบ
สอบถามซึ่ง เป็นผลการวิจัยของนักจิตวิทยาบางกน MMW Check-List ซึ่ง
มี 176 ข้อ ผลปรากฏว่า (1) เด็กวัยรุ่นหญิงมีความกังวลสูงกว่าเด็ก วัย
รุ่นชาย (2) เกี่ยวกับการเรียน เด็กวัยรุ่นกังวลที่สุดเรื่องต้องไปย วิชา
เรียน เรียนไม่ทันเพื่อน ไปโรงเรียนสาย กลัวให้การบ้านมาก เด็กผู้หญิง
กังวลมากกว่าเด็กผู้ชายในเรื่องการ เพื่อนนั้นตอนปลายปี (3) เกี่ยวกับการ
การสอบ เด็กวัยรุ่นกังวลที่สุดเรื่องจะสอบแข่งขัน เข้าเรียนต่อในระดับสูงขึ้น
กลัวสอบไม่ได้คืออย่างที่ไม่ขอแมตคหวัง กลัวไคกะแนนไม้ดี ไม่สบายใจเวลา
ที่สอบไคไม้ดีแล้วต้อง เอากะแนนไปให้พ่อแม่ (4) ในสภาพการ เรียน การ
สอน เด็กวัยรุ่นหวังว่าจะสอบไคกะแนนดี และจะเป็นทุกข์มากถ้าสอบไคไม้
ดี เด็กผู้ชายหวังว่าจะไคกะแนนดีกว่าเด็กผู้หญิง แต่เด็กผู้หญิง เป็นทุกข์
เมื่อไคกะแนนไม้ดีและกลัวสอบตกมากกว่าชาย (5) ในคานกรอมกรัวกลัว
บิคารมารคาไม่สบายมากที่สุด กลัวการทะเลาะและหย่าร้างของพ่อแม่ และ
เด็กผู้หญิงกังวลเรื่องกลัวว่าพ่อแม่เข้าใจเวลาไปขอคำแนะนำ (6) ในคาน
การกบเพื่อน เด็กวัยรุ่นจะกังวลมากที่สุดเมื่อ เห็นเพื่อนมีความทุกข์ กลัวว่า

³³ จิรายุ โชติช่วง "การสำรวจความกังวลของเด็กวัยรุ่นในจังหวัด
พระนคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2508.)

คำพูดของคนจะทำให้เพื่อนไม่สบายใจ กังวลว่าเพื่อนที่คุยจะเป็นเพื่อนแท้หรือไม่ กังวลไม่มีเพื่อน กังวลถูกเพื่อนหลอก กังวลถูกทำโทษต่อหน้าเพื่อน และกลัวคอกกว่าเพื่อนคนอื่น ๆ (7) ในค่านศาสนา วิทยุคนคนกังวลน้อยมาก ที่กังวลคือไม่มีโอกาสทำบุญ หรือร่วมพิธีทางศาสนา กังวลไม่แน่ใจว่าหลักศาสนาจะเป็นสิ่งที่เรื้อถ้อโคหรือไม (8) ในค่านการ เขาสังคม เด็กวัยรุ่นกลัวจะทำอะไรกระทบความรู้สึกของผู้อื่นกลัวต้องพูดต่อหน้าคนมากมาย กังวลเมื่อต้องไปพบคนแปลกหน้า กลัวคนอื่นหัวเราะเยาะ เมื่อทำผิดมารยาทสังคม วางตัวไม่ถูกในที่สาธารณะ เด็กผู้ชายกังวลมากกว่าเด็กหญิง ในเรื่องกลัวร่างกายไม่เหมาะกับโอกาสและไม่ทันเทียมผู้อื่น กลัวไม่เก่งและไม่กว้างขวางในสังคม (9) เรื่องเงิน กังวลว่าในอนาคตจะไม่มีเงินพอจนเจอเหตุการณ์ต้องเลี้ยงดู (เด็กชายกังวลมากกว่าเด็กหญิงในเรื่องนี้) เด็กหญิงกังวลมากเมื่อจะขอเงินพ่อแม่ กลัวไม่มีเงินในอนาคต และ กลัวไม่มีเงินเลี้ยงดูพ่อแม่ในอนาคต (10) ในค่านเพื่อนต่างเพศ กังวลที่สุดเวลากลับกับเพื่อนต่างเพศ กลัวกิจกรรมมารยาทไม่เหมาะสมเพศตรงข้าม กลัวเพื่อนต่างเพศที่ตนชอบไม่ชอบตน กลัวว่าความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศไม่มั่นคง (11) ในค่านสุขภาพ กลัวสุขภาพไม่ดี กลัวคิดโรคร้ายที่สังคมรังเกียจ และกังวลเวลาไปหาหมอและการมีโรคประจำตัว (12) ในค่านอาชีพ ตักสินใจไม่ใ้กลัวว่าจะทำอะไรดี กลัวไม่ใ้ใจงานที่ตนชอบและอดน้ด กลัวใ้ใจงานที่ไม่ก้าวหน้าและใ้เงินน้อย (13) ความกังวลทั่วๆ ไปทั้ง เด็กชายและเด็กหญิง กังวลมากที่สุดคือ เมื่อรู้ข่าวร้ายของคนรู้จัก กลัวถูกกำหนดในสิ่งที่ไม่ใ้ใจทำ กังวลไม่รู้ว่าจะนึกถึงตนอย่างไร เด็กหญิงกังวลมากกว่าเด็กชายเมื่อฝันร้าย (14) ในค่านรูปร่างหน้าตา กังวลเรื่องผิว กลัวผอมไป อ้วนไป เตี้ยไป ไม่มีกล้ามเนื้อ รูปร่างไม่สมส่วน หนามัน ฝ้าไม่เรียบ และนมเป็นรังแค (15) คำสัมภาษณ์ประสิทธิแห่งสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความกังวลเรื่องกรเรียน การสอน กับคะแนนสอบกลางปีของตัวอย่างประชากรวัยรุ่นหญิง คือ 0.51 มีนัยสำคัญที่ 1% ส่วนวัยรุ่นชาย คือ 0.16

ซึ่งไม่มีนัยสำคัญเลยทั้งที่ 1% และ 5% (16) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความกังวลเรื่องต่างๆ ไป กับคะแนนสอบกลางปีของตัวอย่างประชากรวัยรุ่นหญิงคือ 0.35 มีนัยสำคัญที่ 1% ส่วนวัยรุ่นชาย คือ -0.10 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญเลยทั้งที่ระดับ 1%และ 5%

ในปี พ.ศ. 2509 จรรยา ชิงชากา³⁴ ได้ศึกษาระดับความกังวลใจของวัยรุ่นที่สมัครสอบ ของนักเรียนชายหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย และ โรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัย จำนวน 293 คน ชาย 143 คน หญิง 150 คน ใช้แบบสอบถามแบบ Check-List ที่เปลี่ยนแปลง และคัดแปลงมาจาก Test Anxiety Scale for Children ของ Seymour B. Serason มีคำถาม 30 ข้อ ผลปรากฏว่า(1) เด็กวัยรุ่นกังวลมากที่สุดว่าจะทำข้อสอบได้ก็เพียงใด เมื่อสอบแล้ว รองลงมาคือกังวลเรื่องการสอบเลื่อนชั้นในปลายปี (2) วัยรุ่นหญิงมีความกังวลต่อการสอบมากกว่าเด็กชาย (3) เด็กวัยรุ่นชายและหญิงมีความกังวลต่างกันที่สุดเมื่อครูจะทดสอบความรู้ คือ เด็กชายกังวลกว่าเด็กหญิง และกังวลต่างกันรองลงมาในลักษณะความกังวลที่ว่า เมื่อครูกำลังสอนเลขคณิตในชั้น เด็กหญิงจะกังวลว่าตนเองเข้าใจที่ครูสอนได้ก็กว่าตนเองมาก กว่าเด็กชาย (4) ทั้ง 2 เพศกังวลมากน้อยคล้ายคลึงกันมากที่สุดในเรื่องที่ว่า ถ้าป่วยและขาดเรียน จะกลับไปเรียนไม่ทันเหมือน กล้ายกักรองลงใน เรื่องที่ว่า ขณะกำลังสอบมักคิดว่าตนเองกำลังทำอะไรไม่ได้ (5) วัยรุ่นหญิงกังวลที่สุดว่าสอบแล้วทำได้ก็แค่นั้น และกังวลเกี่ยวกับการเลื่อนชั้นในปลายปีเป็นอันดับหนึ่งเหมือนกัน (6) วัยรุ่นชายกังวลมากที่สุดว่าขณะกำลังสอบได้ลมหายใจที่เคयरคักตอนสอบ และกังวลรองลงมาในเรื่องการเลื่อนชั้นปลายปี (7) ทั้งวัยรุ่น

34 จรรยา ชิงชากา, "การศึกษาระดับความกังวลใจของ เด็กวัยรุ่นที่สมัครสอบ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาจิตวิทยา ภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิถฒ, กรุงเทพฯ, 2509).

ชายและหญิงแสดงความคิด เป็นอันคับสุดท้ายตรงกับในเรื่องการรู้สึกผิดได้
ขึ้นไว้ในทอง เมื่อกรบอภาจะทศอวยความ

ในปี พ.ศ. 2513 ศุภลักษณ์ พรธนะแพทย์³⁵ ได้ศึกษาเปรียบเทียบ
เทียบการ เรียนรู้ของนักเรียนที่มีความกังวลใจสูงกับนักเรียนที่มีความกังวลใจ
ต่ำ เพื่อศึกษาว่าตัวแปรอิสระบางประการใดแตกต่างระหว่างเพศ
ชั้นเรียน อายุ การให้กำลังแบบชมเชยและติเตียน จะมีผลต่อการ เรียนรู้
ของนักเรียน 2 กลุ่มนี้หรือไม่ กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนรัฐบาลแห่งหนึ่ง ในจังหวัดพระนคร จำนวน
180 คน อายุระหว่าง 13-16 ปี ใช้แบบสอบถามที่แปลและดัดแปลงมาจาก
Test Anxiety Scale for Children³⁶ ผู้ที่ไดคะแนน 20 หรือสูงกว่า
จัดเป็นกลุ่มนักเรียนที่มีความกังวลใจสูง ผู้ที่ไดคะแนน 12 หรือต่ำกว่า จัด
เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำ ผลปรากฏว่า (1) นักเรียนที่มีความ
กังวลใจต่ำมีการ เรียนรู้ดีกว่านักเรียนที่มีความกังวลใจสูง ในการทำแบบทดสอบ
การ เรียนรู้ทั้ง 2 ชุด ระยะเวลาความกังวลใจมีผลทำให้เกิดความแตกต่าง
ของ Mean Scores อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ในการทำแบบทดสอบ
การ เรียนรู้ชุด ก. และระยะเวลาความกังวลใจมีผลทำให้เกิดความแตกต่างของ
Mean Scores อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .10 และ Slope Scores มีนัย
สำคัญที่ระดับ .01 ในการทำแบบทดสอบการ เรียนรู้ชุด ข. (2) ความ
แตกต่างระหว่างเพศ ชั้นเรียน อายุ และกำลัง ไม่มีผลทำให้มีความ
แตกต่างในการ เรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มีความกังวลใจ
สูงกับกลุ่มนักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำ

³⁵ ศุภลักษณ์ พรธนะแพทย์, "การศึกษา เปรียบเทียบ การ เรียนรู้ของ
นักเรียนที่มีความกังวลใจสูงกับนักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำ" (วิทยานิพนธ์
ระดับปริญญาโทอักษรศาสตรบัณฑิต, มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

4. การวิจัย เกี่ยวกับการ เก็บตัวและการแสดงออก

4.1 การวิจัยในต่างประเทศ

ค.ศ. 1964 Child³⁶ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเก็บตัว-การแสดงออก คนที่เป็นโรคเส้นประสาท (Neuroticism) กับการทำข้อสอบในโรงเรียน กลุ่มตัวอย่าง เป็นเด็กจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม ในเมือง จำนวน 137 คน และเด็กในโรงเรียนรัฐบาล จำนวน 40 คน I.Q. จากการผลการสอบปลายปี และให้ครูประมาณค่าเกี่ยวกับการเก็บตัวหรือการแสดงออก ผลการวิจัยปรากฏว่า คนแสดงออก คนที่เป็นโรคเส้นประสาท และ I.Q. ไม่สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนการเก็บตัวและความสามารถในการสอบไคกาซสัมพันธ์ เป็นบวก

ค.ศ. 1964 Hallworth³⁷ ได้ศึกษาถึงลักษณะบุคลิกภาพของเด็กวัยรุ่นในวัยโทเรียนที่เข้าศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสมของอังกฤษ เป็นผู้ประมาณค่าเด็กนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีอายุ 14 ปี ตามรายการลักษณะบุคลิกภาพ 14 อย่าง สำหรับส่วนประกอบทางด้านการเข้าสังคมหรือการแสดงออก ลักษณะที่เด็กมีเป็นอันกลับคือ ความกลองแกล้ว อันค้ำห้า ก็อรวมยุ่งกับคนอื่น อันค้ำหกก็อมีความมั่นใจ และอันค้ำสุดท้าย ก็อมีกันจริงมาก

³⁶ Dennis Child, "The Relationships between Introversion Extroversion, Neuroticism and Performance in School Examination," The British Journal of Educational Psychology, XXIX (June, 1964), 187-195.

³⁷ H.J. Hallworth, "Personality Ratings of Adolescents: A Study In A comprehensive School," The British Journal of Educational Psychology, XXXIV (June, 1964) 171-177.

ค.ศ. 1966 Ridding³⁸ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับสัมฤทธิผลในวิชาภาษาอังกฤษและเลขคณิต กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชายและหญิงจำนวน 600 คน ซึ่งมีอายุตั้งแต่ 12 ปีขึ้นไป ผลการวิจัยปรากฏว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างความมั่นคงทางอารมณ์กับสัมฤทธิผลทางการเรียน แต่ลักษณะที่ชอบแสดงออกมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับสัมฤทธิผลทางการเรียน และลักษณะที่ชอบเก็บตัวมีความสัมพันธ์ต่ำกับสัมฤทธิผลทางการเรียน นอกจากนี้ ยังพบว่า เด็กที่ชอบแสดงออกมักจะเรียนอ่อนในวิชาเลขคณิต และเด็กหญิงมีลักษณะชอบแสดงออกมากกว่าเด็กชาย

ค.ศ. 1967 Steiner³⁹ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับเก็บตัว-การแสดงออก กับการรับรู้ โดยตั้งสมมุติฐานไว้ 5 ประการ คือ คนเก็บตัวจะมีความรู้สึกไวกว่าคนแสดงออก คนเก็บตัวมักมีระดับของการฟังต่ำกว่ากลุ่มแสดงออก คนแสดงออกมักจะรับภาพลวงตา (Illusion) จากภาพลวงตาของรูปสี่เหลี่ยมที่หมุนรอบแกนได้ดีกว่า และคนเก็บตัวจะรับรู้ลักษณะความเป็นจริงได้มากกว่า คนเก็บตัวจะรับภาพลวงตาได้มากกว่าพวกแสดงออกถ้าภาพลวงตานั้นเป็นภาพลวงตาที่มีลักษณะเป็น รูปสี่เหลี่ยมที่แกว่งไปมาแบบลูกขี้หมาพิกา คำตอบของคนแสดงออกในเรื่องระดับของความรู้สึกและระดับของการฟังจะมีความแปรปรวนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนวิทยาลัย จำนวน 52 คน ที่เลือกจากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 620 คน โดยอาศัยคะแนนจากการวิเคราะห์ Extraversion Scale ของแบบสำรวจ MMPI และจาก E. Scale ใน

38

L.W. Ridding, "An Investigation of Personality Measures Associated with Over and Under Achievement in English and Arithmetics," The British Journal of Educational Psychology, XXXVII (November, 1966) 397-398.

39

Phyllis K. Steiner, "Differentiation of Extroverts and Introverts on the Basis of Perceptual Tasks," Dissertation Abstract (1967).

แบบทดสอบ Mandsley Personality Inventory ของ Eysenck กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ ประกอบด้วยคนเก็บตัว 26 คน (ชาย 13 คน หญิง 13 คน) และคนแสดงออก 26 คน (ชาย 13 คน หญิง 13 คน) ผลการวิจัยไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้โดยแม่แต่ข้อเดียว จึงสรุปได้ว่านักเรียนวิทยาลัยที่เป็นคนปกติไม่สามารถจะถูกแยกแยะงานการรับรู้ (perceptual tasks) ตามทฤษฎีของ Eysenck ได้ Eysenck ได้เสนอว่าคนที่เก็บตัว กับคนที่แสดงออกนั้น มีการรับรู้ทางระบบประสาท (sensitivity) แตกต่างกัน

4.1 การวิจัยในประเทศ

พ.ศ. 2510 นางสมทรง สุวรรณเลิศ นางสาวละเอียต ชูประยูร นางสาวสุนนา ศิริสวัสดิ์ และ นางสาววิภา ปฎิกานนท์⁴⁰ ได้ศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพของคนที่เก็บโตมา ในวัฒนธรรมไทย และ วัฒนธรรมตะวันตกว่าจะมีความแตกต่างกันมากน้อยเพียงไร เกี่ยวกับ ค่าน Extraversion - Introversion และ Neuroticism - Stability กลุ่ม ตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง 3 นักเรียนฝึกหัดครู และ นักศึกษาแพทย์ กลุ่มละ 300 คน เป็นชาย 150 คน หญิง 150 คน ในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง 3 และ นักเรียนฝึกหัดครู ส่วนกลุ่มนักศึกษาแพทย์ เป็นชาย 185 คน หญิง 115 คน ผู้วิจัยให้กลุ่ม ตัวอย่างตอบแบบทดสอบ ผลการวิจัยปรากฏว่า จากการเปรียบเทียบระหว่างผลที่ได้จาก คนไทยทั้ง 3 กลุ่มกับมาตรฐาน (norm) ของกลุ่มชาวอเมริกัน และ ชาวอังกฤษที่ H.J. Eysenck ได้ทำไว้ พบว่ากลุ่มตัวอย่างของคนไทยได้คะแนนต่ำกว่ากลุ่มนักศึกษาชาวอเมริกัน แต่ใกล้เคียงกับมาตรฐาน (norm) ของกลุ่มชาวอังกฤษในค่าน Extraversion Scale แต่ในค่าน Neuroticism Scale คะแนนของคนไทยสูงกว่าทั้งกลุ่มชาวอเมริกัน และ ชาวอังกฤษ

⁴⁰ สมทรง สุวรรณเลิศ, ละเอียต ชูประยูร, สุนนา ศิริสวัสดิ์, และ วิภา ปฎิกานนท์, รายงานการศึกษาเรื่องการทดสอบ The Mandsley Personality Inventory (MPI) ในนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา และ มหาวิทยาลัย (2510).

พ.ศ. 2512 วันเพ็ญ อายุการ⁴¹ ศึกษาลักษณะและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพเก็บตัวหรือแสดงตัวกับการยอมรับตนเองและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดฉะเชิงเทรา กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนวัยรุ่นอายุ 13-20 ปีในชั้น ม.ศ. 1, 3 และ 5 ปีการศึกษา 2511 ในโรงเรียนมัธยมสหศึกษาของรัฐบาล ในจังหวัดฉะเชิงเทรา 3 แห่ง จำนวน 307 คน เป็นชาย 184 คน หญิง 123 คน เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วยแบบสอบถามจำนวน 190 ข้อ เป็นข้อความที่ถามเกี่ยวกับรายละเอียดของนักเรียน ลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออก หมายถึงบุคลิกภาพเก็บตัวหรือแสดงออกและการยอมรับตนเองของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนวัยรุ่นชายมีลักษณะแสดงตัวมากกว่านักเรียนวัยรุ่นหญิง นักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย (คืออายุ 17-21 ปี) มีลักษณะแสดงตัวมากกว่านักเรียนวัยรุ่นตอนต้น นักเรียนที่มีลักษณะแสดงตัวมีการยอมรับตนเองสูงกว่านักเรียนเก็บตัว ลักษณะที่นักเรียนเก็บตัวมีน้อยคือ ความมีไหวพริบ ความจำ ความเก่ง และความคิดฝัน เช่นเดียวกับนักเรียนแสดงออกที่มีความคิดฝันความเก่ง เป็นลักษณะที่มีน้อย นอกนั้น เป็นลักษณะที่มีปานกลาง นักเรียนที่ชอบแสดงตัวและเก็บตัว มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนไม่แตกต่างกัน

5. การวิจัยเกี่ยวกับความต้องการ

5.1 การวิจัยในต่างประเทศ

ค.ศ. 1965 Lucas กับ Horrocks⁴² ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความต้องการของเด็กวัยรุ่น โดยสร้างแบบสอบถามเพื่อสืบค้นประเภทหนึ่ง

⁴¹ วันเพ็ญ อายุการ, เรื่อง เคมี.

⁴² Karl C. Garrison, Psychology of Adolescence (6th ed. New Jersey: Prentice - Hall, Inc., 1965), pp.218-219.

ความต้องการซึ่งประกอบด้วยสอง तरह 90 ข้อ แล้วนำมาใช้กับ เด็กวัยรุ่น อายุ 12 ปี ถึง 18 ปี จำนวน 725 คน การให้คะแนนให้ตามประเภท แห่งความต้องการที่เขา กำหนดไว้ 12 ประเภท จากการวิเคราะห์องค์ ประกอบ (factor analysis) มีความต้องการ 5 ประเภท ปรากฏ ชัดออกมาเป็นกลุ่มอิสระ (independent cluster) กลุ่มความต้องการ เหล่านี้ได้แก่ การรับรอง-การยอมรับ (recognition - acceptance) ความสนใจและความรักในเพศตรงกันข้าม (heterosexual affection and attention) อิสรภาพหรือการมีอำนาจในเรื่องที่เกี่ยวกับผู้ใหญ่ (independence-dominance with regard to adults) การปฏิบัติตาม ความคาดหวังของผู้ใหญ่ (conformity to adult expectation) และ สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน (academic achievement) ซึ่งต้องการได้ รับความสนใจจากบุคคลที่เขานิยมทั้งในกลุ่มเพื่อนและกลุ่มผู้ใหญ่ ความ ต้องการความรักและความสนใจในเพศตรงข้ามปรากฏในเด็กวัยรุ่น และมีความ เกี่ยวข้องอย่างสำคัญกับการปรับตัวส่วนบุคคลและทางสังคมของ เด็กวัยรุ่น ความต้องการมีอิสรภาพและมีอำนาจที่ปรากฏในเด็กวัยรุ่น เป็นแหล่งของ ความขัดแย้งระหว่างเด็กวัยรุ่นกับพ่อแม่หรือผู้ใหญ่อื่น ๆ

ค.ศ 1957 Edwards ผู้สร้างแบบสำรวจความต้องการ Edwards Personal Preference Schedule (EPPS) ได้ศึกษาความต้องการ ของนักศึกษาชายและหญิงตลอดจนความต้องการของบุคคลทั่วไป ในการเก็บ รวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้รับความร่วมมือจากนักจิตวิทยาหลายคน กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยหลายแห่งในสหรัฐอเมริกา มี

จำนวนทั้งสิ้น 1509 คน เป็นชาย 760 คน และหญิง 789 คน ส่วนบุคคล
ทั่วไปที่ไม่ใช่ศึกษามีจำนวนทั้งสิ้น 8963 คน เป็นชาย 8031 คนและหญิง
4932 คน ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างแบบสำรวจ EPPS ผลการวิจัย
ปรากฏว่า นักศึกษาชายและหญิงมีความต้องการต่างกัน นักศึกษาชายมีความ
ต้องการมากกว่านักศึกษาหญิงในด้านความสัมฤทธิ์ผล ฟังตนเอง มีอำนาจ
เหนือผู้อื่น คนเพื่อนต่างเพศ และมีความต้องการการก้าวร้าว แต่มีความตอง
การน้อยกว่านักศึกษาหญิงในด้านความต้องการยกย่องผู้อื่น ผู้ไม่ตรีกับผู้อื่น
เข้าใจตนเองและผู้อื่น ขอความช่วยเหลือ ยอมรับโทษ ในความช่วยเหลือ
ตลอดจนความต้องการเปลี่ยนแปลง ส่วนบุคคลทั่วไปนั้น ผู้ชายมีความตอง
การมากกว่าหญิงในด้านความต้องการมีสัมฤทธิ์ผล การแสดงออก ฟังตนเอง
มีอำนาจเหนือผู้อื่น มีความอดทน คนเพื่อนต่างเพศ และความต้องการ
การก้าวร้าว แต่หญิงมีความต้องการมากกว่าชายในด้านความต้องการ
ยกย่องผู้อื่น ความเป็นระเบียบ ผู้ไม่ตรีกับผู้อื่น เข้าใจตนเองและผู้อื่น
ขอความช่วยเหลือ ยอมรับโทษ ในความช่วยเหลือและความต้องการเปลี่ยนแปลง

ค.ศ. 1957 Gebhart กับ Heyt⁴⁴ ได้ศึกษาความต้องการ
ของนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่งแห่งคณะวิศวกรรมศาสตร์และสถาปัตยกรรมศาสตร์จำ
นวน 430 คน และนักศึกษาจากคณะอักษรศาสตร์และวิทยาศาสตร์ จำนวน
310 คน ที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยแคนซัส ในปี ค.ศ. 1956-1957 โดย
ให้นักศึกษาตอบแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผล แล้วผู้วิจัยแบ่งนักศึกษาแต่ละคณะ เป็น
กลุ่ม 3 กลุ่มตามระดับคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบ คือผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

44

Cary G. Gebhart and Donald P. Heyt, "Personality
Needs of Under and Overachieving Freshmen," Journal of Applied
Psychology, XLII (April, 1958), 125-128.

0.7 ถือว่าเป็นกลุ่มสัมฤทธิ์ผลต่ำ ผู้ที่ไคคะแนนสูงกว่า 1.3 ถือว่าเป็นกลุ่มสัมฤทธิ์ผลสูง และผู้ที่ไคคะแนนระหว่าง 0.7 ถึง 1.3 ถือว่าเป็นกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลปานกลาง ในแต่ละกลุ่มยังแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือประเภทที่ไคคะแนนสอบไล่ปลายภาคการศึกษาแรกสูงกว่าคะแนนสัมฤทธิ์ผล ถือว่าเป็นกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลสูงกว่าที่เป็นจริง (Overachievement) และประเภทที่ไคคะแนนสอบไล่ต่ำกว่าคะแนนสัมฤทธิ์ผลถือเป็นกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลต่ำกว่าที่เป็นจริง (Underachievement) แล้วให้นักศึกษาทั้ง 12 กลุ่มนี้ ตอบแบบสำรวจ EPPS ผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลสูงกว่าที่เป็นจริง มีความต้องการมากกว่านักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลต่ำกว่าที่เป็นจริง ในด้านความต้องการสัมฤทธิ์ผลความเป็นระเบียบ เข้าใจตนเองและผู้อื่น และพึ่งตนเอง แต่มีความต้องการน้อยกว่าในด้านความต้องการช่วยเหลือผู้อื่น ไม่เกร็งกับผู้อื่น และความต้องการเปลี่ยนแปลง ส่วนนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลสูงมีความต้องการมากกว่านักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลต่ำในด้านความต้องการสัมฤทธิ์ผล แสดงออก พึ่งตนเอง และมีอำนาจเหนือผู้อื่น แต่น้อยกว่าในด้านความต้องการยกย่องผู้อื่น ความเป็นระเบียบ ยอมรับโทษ และช่วยเหลือผู้อื่น นอกจากนี้ นักศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์และสถาปัตยกรรมศาสตร์ มีความต้องการมากกว่านักศึกษาจากคณะอักษรศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ในด้านความต้องการอดทน แต่น้อยกว่าในด้านความต้องการมีอำนาจเหนือผู้อื่น

ในปี ค.ศ. 1959 Krug⁴⁵ ได้วิจัยคล้ายกับการวิจัยของ Heyt กับ Gebhart โดยเปรียบเทียบความต้องการของนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลสูงกว่าที่เป็นจริงกับความต้องการของนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลต่ำกว่าที่เป็นจริง กลุ่ม

45

Robert E. Krug, "Over and Underachievement and the Edwards Personal Preference Schedule," Journal of Applied Psychology, XLIII (April, 1959), 133-136.

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง แห่งคณะวิศวกรรมศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ซึ่งกำลังศึกษาที่ Carnegie Institute of Technoloty จำนวน 411 คน กลุ่มตัวอย่าง เหล่านี้ สุ่มแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลและแบบทดสอบความถนัดทางคณิตศาสตร์ ผู้วิจัยจำแนกกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 6 กลุ่ม ตามระดับคะแนนที่ทำได้จากแบบทดสอบทั้งสองนี้ คือกลุ่มที่สอบได้คะแนนสูง ปานกลาง และต่ำ ในแต่ละกลุ่มยังแบ่งนักศึกษ้ออกเป็น 2 กลุ่มย่อย คือประเภทที่มีสัมฤทธิ์ผลสูงกว่าที่เป็นจริงกลุ่มหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้ที่สอบได้คะแนนสูงกว่าคะแนนทดสอบทั้งสอง และประเภทที่มีสัมฤทธิ์ผลต่ำกว่าที่เป็นจริงอีกกลุ่มหนึ่ง กลุ่มหลังนี้ได้แก่ผู้ที่สอบได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนจากแบบทดสอบทั้งสองฉบับ กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจึงมี 12 กลุ่มที่ตอบแบบสำรวจ EPPS ผลปรากฏว่า นักศึกษาที่อดิวิชาคณิตศาสตร์และมีสัมฤทธิ์ผลสูงกว่าที่เป็นจริงมีความต้องการมากกว่านักศึกษาที่มีความถนัดทางคณิตศาสตร์ แต่มีสัมฤทธิ์ผลต่ำกว่าที่เป็นจริงในด้านการต้องการสัมฤทธิ์ผลและความเป็นระเบียบ แต่มีความต้องการผูกมิตรกับเพื่อน อคตบ และคบเพื่อนต่างเพศน้อยกว่า นอกจากนี้นักศึกษที่มีความถนัดทางคณิตศาสตร์ กับนักศึกษที่มีสัมฤทธิ์ผลสูง ปานกลาง และ ต่ำ มีความต้องการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในด้านการต้องการยกย่องผู้อื่น ความเป็นระเบียบ มีอำนาจเหนือผู้อื่น ขอมรับโทษ และคบเพื่อนต่างเพศ

ค.ศ. 1964 Hamacheck กับ Meri⁴⁶ ก็ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความต้องการ โดยใ้แบบสำรวจ EPPS เช่นเดียวกัน แต่เป็นการศึกษาเปรียบเทียบความต้องการของนิสิตฝึกหัดครูชายและหญิงในมหาวิทยาลัยมิชิแกน ตัวอย่างประชากร เป็นนิสิตฝึกหัดครูจำนวน 246 คน ประกอบด้วย

⁴⁶ Don E. Hamacheck and Takake Meri, "Need Structure Personal Adjustment and Academic Self Concept of Beginning Educational Students," The Journal of Educational Research, LVIII (December, 1964), 158-.62.

ด้วยนิสิตฝึกหัดครูหญิงสาขาประถมศึกษา 77 คน สาขามัธยมศึกษา 70 คน และนิสิตฝึกหัดครูชายสาขามัธยมศึกษา 99 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า นิสิตฝึกหัดครูชายสาขามัธยมมีความต้องการ เข้าใจตนเองและผู้อื่นมากกว่านิสิตกลุ่มอื่น ๆ ส่วนนิสิตฝึกหัดครูหญิงสาขาประถมศึกษามีความต้องการมากกว่านิสิตกลุ่มอื่น ๆ ในด้านความต้องการผูกไมตรีกับผู้อื่น การเข้าใจตนเองและผู้อื่น การขอความช่วยเหลือ ขอมรดกโทษ และการเปลี่ยนแปลง แต่มีความต้องการคำนึงถึงผู้อื่น ทั้งตนเอง มีอำนาจเหนือผู้อื่น ช่วยเหลือผู้อื่น และก้าวร้าวน้อยกว่า นิสิตฝึกหัดครูหญิงมีความต้องการคบเพื่อนต่างเพศน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังแสดงว่านิสิตฝึกหัดครูหญิงมีความต้องการผูกไมตรีกับผู้อื่น ขอความช่วยเหลือ ช่วยเหลือผู้อื่น และความต้องการเปลี่ยนแปลงมากกว่านิสิตฝึกหัดครูชาย แต่น้อยกว่านิสิตฝึกหัดครูชายในด้านความต้องการมีอำนาจเหนือผู้อื่น ก้าวร้าว และการพึ่งตนเอง เป็นที่น่าสังเกตว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มนี้ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในด้านความต้องการคบเพื่อนต่างเพศ

ต่อมาในปี ค.ศ. 1967 Coody กับ Hinely⁴⁷ ได้ศึกษาเปรียบเทียบความต้องการของนิสิตฝึกหัดครูจากมหาวิทยาลัยนอร์ทเท็กซัสที่ชอบใช้อำนาจ (dominating group) กับกลุ่มที่ยอมถนอม (submissive group) อาจารย์ที่ปรึกษาของนิสิตชั้นปีที่ 2 เป็นผู้เลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยอาศัยประสบการณ์ของตนเองกับนิสิตเหล่านี้ เป็นเกณฑ์ จำนวนนิสิตชั้นปีที่ 2 มี 138 คน เลือกมาได้ 34 คน เป็นกลุ่มที่ชอบใช้อำนาจ 19 คนและกลุ่มที่ยอมถนอม 15 คน ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างตามแบบสำรวจ EPPS ผลปรากฏ

47

Ben E. Coody and Reginald T. Hinely, "A validity Study of Selected EPPS subscales for Determining Need Structure of Dominating and Submissive Student Teachers," The Journal of Educational Research, LXI (October, 1967), 59-61.

กฎว่า นิสิตที่ขอมให้อำนาจมีความต้องการทั้งตนเอง ความต้องการมีอำนาจเหนือคนอื่น และความต้องการก้าวร้าวมากกว่านักเรียนมัธยมคนอื่นแต่มีความต้องการช่วยเหลือผู้อื่นและยอมรับโทษน้อยกว่า

ในปี ค.ศ. 1967 นี้เอง Reemich⁴⁸ ก็ได้ศึกษาเปรียบเทียบความต้องการของนักแนะแนวชายหญิงและบุคคลทั่วไป ผู้วิจัย ขอให้ให้นักแนะแนวที่ทำงานในสถาบันที่วิทยาลัยซานดิเอโก จำนวนทั้งสิ้น 58 คน เป็นชาย 39 คน หญิง 20 คน ตอบแบบสำรวจ EPPS แล้วนำผลไปเปรียบเทียบกักร่วมตัวอย่างอีก 2 กลุ่ม ซึ่งเป็นกลุ่มบุคคลทั่วไปทั้งชายและหญิง ผลการวิจัยปรากฏว่า นักแนะแนวชายมีความต้องการมากกว่าบุคคลทั่วไปในเพศเดียวกันในค่าความต้องการแสดงออก เข้าใจตนเองและผู้อื่น มีอำนาจเหนือผู้อื่น ควบคุมเพื่อนต่างเพศ และความต้องการเปลี่ยนแปลง แทนอยกว่าในกาความต้องการ เป็นระเบียบ ขอความช่วยเหลือ ยอมรับโทษ ช่วยเหลือผู้อื่น ออกทนและความต้องการก้าวร้าว ส่วนนักแนะแนวหญิง มีความต้องการมากกว่านักแนะแนวชายในค่าความต้องการเปลี่ยนแปลง แต่มีความต้องการสัมพันธ์และความต้องการมีอำนาจเหนือผู้อื่นน้อยกว่า นอกจากนี้ นักแนะแนวหญิงยังมีความต้องการต่างจากบุคคลทั่วไปที่มีเพศเดียวกัน กล่าวคือ นักแนะแนวหญิงมีความต้องการแสดงออก เข้าใจตนเองและผู้อื่น มีอำนาจเหนือผู้อื่น เปลี่ยนแปลง และความต้องการควบคุมเพื่อนต่างเพศมากกว่า แต่มีความต้องการ เป็นระเบียบ ขอความช่วยเหลือ ยอมรับโทษ และต้องการในความช่วยเหลือน้อยกว่า

48

Herman Reemich, "The Need Structure of Public,"
The Journal of Educational Research, LXI (September, 1967),
 24-26.

5.2 การวิจัยภายในประเทศ

ในปี พ.ศ. 2511 ระจิต ตรีพทุรัตน์⁴⁹ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการและการรับรู้ของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวันที่มีต่ออาจารย์ผู้สอน ตัวอย่างประชากร คือ นิสิตวิทยาลัยการศึกษามทุมวันชั้น ปีที่ 1 จำนวน 60 คน เป็นชาย 30 คน และหญิง 30 คน นิสิตเหล่านี้ถูกเรียบเรียงวิชาต่างๆเหมือนกัน โดยมีอาจารย์สอนวิชาต่างๆเพียงคนเดียว และอาจารย์ที่สอนมีทั้งสิ้น 12 คน เป็นชาย 4 คน และหญิง 8 คน การวัดความต้องการใช้แบบสำรวจ EPPS และการวัดการรับรู้ของนิสิตที่มีต่ออาจารย์ผู้สอน ใช้แบบทดสอบ Purder Rating Scale for Instruction ผลปรากฏว่านิสิตชายมีความต้องการแสดงออกและต้องการยกย่อง เกือบมากกว่านิสิตหญิง แต่น้อยกว่าในด้านความต้องการฝึกไม่ตรงกับตนเอง ความต้องการขอความช่วยเหลือ ความต้องการช่วยเหลือผู้อื่น และความต้องการอดทน

พ.ศ. 2512 ละออ พงษ์พานิช⁵⁰ ศึกษาเปรียบเทียบ บุคลิกลักษณะด้านความต้องการ 15 ด้าน ของบุคคลในอาชีพครู แพทย์ และวิศวกร ตัวอย่างประชากรคือ ครู 60 คน แพทย์ 100 คน และวิศวกร 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสำรวจ EPPS วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ t-test และ F-test ผลปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มที่เปรียบเทียบกัน คือ ครูหญิงมีความต้องการยกย่องผู้อื่น และความต้องการขอความช่วยเหลือมากกว่าครูชาย แต่น้อยกว่าในด้านความต้องการความเป็นระเบียบ และความต้องการยกย่อง เกือบเท่ากับ แพทย์หญิงมี

⁴⁹ ระจิต ตรีพทุรัตน์, "การศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวันกับการรับรู้ที่มีต่ออาจารย์ผู้สอน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์ แผนกจิตวิทยา, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511).

⁵⁰ ละออ พงษ์พานิช, "การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกลักษณะที่ปรากฏในกลุ่มชนบางอาชีพ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์ แผนกวิชาจิตวิทยา, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512).

ความต้องการ เข้าใจตนเองและคนอื่น ความต้องการขอความช่วยเหลือและ
 ความต้องการ เปลี่ยนแปลง มากกว่าเพศชาย แต่น้อยกว่าในด้านความต้องการ
 การมีอำนาจเหนือผู้อื่น และความต้องการคบเพื่อนต่างเพศ ทรายชายมีความ
 ต้องการ เป็นระเบียบ ความต้องการ เข้าใจตนเองและผู้อื่นมากกว่าเพศชาย
 แต่น้อยกว่าในด้านความต้องการมีอำนาจเหนือผู้อื่น และความต้องการก้าวร้าว
 และแพทย์หญิงมีความต้องการก้าวร้าวมากกว่าหญิง ความต้องการยกย่อง
 คนอื่น ผู้ก่อกวนกับคนอื่น และการ เข้าใจตนเองและคนอื่นมีสูงสุดในกลุ่มครู
 รองลงมาคือแพทย์ และวิศวกรน้อยที่สุด ความต้องการความเป็นระเบียบ
 มีสูงสุดในกลุ่มครู รองลงมาคือวิศวกร และ แพทย์ น้อยที่สุด ความตอง
 การพึ่งตนเอง และความต้องการคบเพื่อนต่างเพศมีสูงสุดในกลุ่มวิศวกร รอง
 ลงมาคือแพทย์ และกรน้อยที่สุด ส่วนความต้องการก้าวร้าว มีสูงสุดใน
 กลุ่มแพทย์ รองลงมาคือวิศวกร และ ครู น้อยที่สุด